

5. Ar piekto prasības pamatu tiek apgalvots, ka atbrīvojums 75 % apmērā saskaņā ar AK 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma 371.ID pantu ir attaisnojams ar nodokļu sistēmas raksturu un vispārējo struktūru.
6. Ar sesto prasības pamatu tiek apgalvots, ka "saskaņotu procentu" izņēmums saskaņā ar AK 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma 371.ID pantu ir attaisnojams ar nodokļu sistēmas raksturu un vispārējo struktūru.
7. Ar septīto prasības pamatu tiek apgalvots, ka nodokļa maksāšanas pienākuma noteikšana tiem CFC, kuri atbilst AK 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma 9.A sadaļas 9. nodaļā ietvertajiem izņēmumiem, kā kategorijai, pārkāptu prasītāju brīvību veikt uzņēmējdarbību pretēji LESD 49. pantam.
8. Ar astoto prasības pamatu tiek apgalvots, ka esot pieļauta acīmredzama kļūda novērtējumā vai vērtējumā attiecībā uz atbrīvojumu 75 % apmērā un fiksētās proporcijas jautājumu.
9. Ar devīto prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisijas lēmums neatbilstot Savienības tiesību vispārējam nediskriminācijas jeb vienlīdzības principam.
10. Ar desmito prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi vēl kļūdu tiesību piemērošanā, pēc analogijas piemērojot vai nepamatoti izmantojot Padomes Direktīvas (ES) 2016/1164 ⁽¹⁾, kas nebija piemērojama *ratione temporis*, normas.
11. Ar vienpadsmito prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, piemērojot LESD 107. panta 1. punktu, apstrīdētā lēmuma (176.) apsvērumā konstatējot, ka pastāv patiesā labuma guvēju kategorija (ieskaitot prasītājus) un ka prasītāji esot saņēmuši atbalstu, kurš ir jāatgūst atbilstoši apstrīdētā lēmuma 2. panta 1. punktam.

⁽¹⁾ Padomes Direktīva (ES) 2016/1164 (2016. gada 12. jūlijs), ar ko paredz noteikumus tādas nodokļu apiešanas prakses novēršanai, kas tieši iespaido iekšējā tirgus darbību (OV 2016, L 193, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2019. gada 4. jūlijā — AstraZeneca u.c./Komisija

(Lieta T-476/19)

(2019/C 312/20)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāji: AstraZeneca plc (Kembridža, Apvienotā Karaliste), AstraZeneca Treasury Ltd (Kembridža) un AstraZeneca Intermediate Holdings Ltd (Kembridža) (pārstāvji: J. Lesar, Solicitor, un K. Beal, QC)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt Komisijas Lēmumu C(2019) 2526 *final* (2019. gada 2. aprīlis) par valsts atbalstu SA.44896, ko īstenojusi Apvienotā Karaliste attiecībā uz CFC grupas finansēšanas atvieglojumu;

— piespriest atbildētājam atlidzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāji izvirza deviņus pamatus.

1. Ar pirmo prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot nepareizi piemērojusi LESD 107. panta 1. punktu un/vai pieļāvusi acīmredzamu kļūdu novērtējumā vai vērtējumā, izvēloties atsauces sistēmu nodokļu režīma analīzei. Komisijai esot bijis atsauces sistēma jāizskata kā AK sabiedrību ienākuma nodokļa sistēma, nevis kā tikai kontrolēto ārvalstu uzņēmumu (*controlled foreign companies*, turpmāk tekstā — “CFC”) sistēma.
2. Ar otro prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, piemērojot LESD 107. panta 1. punktu un/vai pieļāvusi acīmredzamu kļūdu novērtējumā vai vērtējumā, izvēloties kļūdainu pieeju CFC sistēmas analīzei. Apstrīdētā lēmuma no (124.) līdz (126.) apsvērumos tā esot kļūdaini uzskatījusi, ka AK 2010. gada Nodokļu politikas (starpautisko un citu noteikumu) [UK's Taxation (International and Other Provisions) Act] likuma 9.A sadaļas 9. nodaļas normas ir atkāpe no tā 5. nodaļā noteiktā vispārējā nodokļu samaksas pienākuma.
3. Ar trešo prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, piemērojot LESD 107. panta 1. punktu, apstrīdētā lēmuma no (127.) līdz (151.) apsvērumā konstatējot, ka selektivitātes kritērijs bija izpildīts ar to, ka pret uzņēmumiem faktiski un juridiski salīdzināmās situācijās bija atšķirīga attieksme.
4. Ar ceturto prasības pamatu tiek apgalvots, ka atbrīvojums 75 % apmērā saskaņā ar AK 2010. gada Nodokļu politikas (starpautisko un citu noteikumu) likuma 371.ID pantu ir attaisnojams ar nodokļu sistēmas raksturu un vispārējo struktūru.
5. Ar piekto prasības pamatu tiek apgalvots, ka nodokļa maksāšanas pienākuma noteikšana tiem CFC, kuri atbilst AK 2010. gada Nodokļu politikas (starpautisko un citu noteikumu) likuma 9.A sadaļas 9. nodaļā ietvertajiem izņēmumiem, kā kategorijai, pārkāptu prasītāju brīvību veikt uzņēmējdarbību pretēji LESD 49. pantam.
6. Ar sesto prasības pamatu tiek apgalvots, ka esot pieļauta acīmredzama kļūda novērtējumā vai vērtējumā attiecībā uz atbrīvojumu 75 % apmērā un fiksētās proporcijas jautājumu.
7. Ar septīto prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisijas lēmums neatbilstot Savienības tiesību vispārējam nediskriminācijas jeb vienlīdzības principam.
8. Ar astoto prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi arī kļūdu tiesību piemērošanā, pēc analogijas piemērojot vai nepamatoti izmantojot Padomes Direktīvas (ES) 2016/1164 ⁽¹⁾, kas nebija piemērojama *ratione temporis*, normas.
9. Ar devīto prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, piemērojot LESD 107. panta 1. punktu, apstrīdētā lēmuma (176.) apsvērumā konstatējot, ka pastāv patiesā labuma guvēju kategorija (ieskaitot prasītājus) un ka prasītāji esot saņēmuši atbalstu, kurš ir jāatgūst atbilstoši apstrīdētā lēmuma 2. panta 1. punktam.

⁽¹⁾ Padomes Direktīva (ES) 2016/1164 (2016. gada 12. jūlijs), ar ko paredz noteikumus tādas nodokļu apiešanas prakses novēršanai, kas tieši iespaido iekšējā tirgus darbību (OV 2016, L 193, 1. lpp.).